

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

derfor tror jeg, at vi igennem denne Lov har været med til at bane Vej for noget, der er overmaade nyttigt.

Jeg takker for den venlige Modtagelse, Lovforslaget har faaet.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om en midlertidig Ordning med Hensyn til Dækning af vanskeligt stillede Privatbaners Underskud.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4701; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 4416).

Sagen sattes til Forhandling.

Horn: Da man i Maj 1942 vedtog Loven om, at Staten skulde tage Del i Dækningen af Underskuddet for visse vanskeligt stillede Privatbaner, kom Loven til at gælde for 5 Aar, i Perioden til og med Finansaaret 1946, paa samme Maade som man havde støttet disse Privatbaner i de to foregaaende Aar. Man var tilbøjelig til at mene, at de 5 Aar var et langt Tidsrum for Staten at binde sig for, og det blev ogsaa understreget den Gang, at Banerne ikke maatte regne med, at nu var de sikret ud i al Fremtid med Hensyn til deres økonomiske Forhold. Desværre var de 5 Aar ikke længe nok. Vi maa nu tage Stilling til at hjælpe disse Baner igen, saadan som det er tilsigtet med det Lovforslag, der her er til Behandling. Skønt der er gaaet et Aar efter Besættelsen, kan vi ikke overse, hvordan Banernes Drift vil forme sig i Tiden, der kommer, men maa give dem den Støtte, som Kommunerne mener er nødvendig, saaledes at de, saalænge Forholdene ikke er mere overskuelige, har en vis Sikkerhed for, at Staten fortsat vil hjælpe dem. Efter Lovforslaget vil der blive ydet Støtte til dem i 3 Aar paa samme Maade og efter samme Princip som i 1942-Loven.

Statens Omkostninger har i de forløbne Aar været væsentlig mindre, tror jeg, end man havde forventet i 1942, fordi Banerne grundet paa Krigsforholdene fik større og større Opgaver at løse, efterhaanden som Biltrafikken blev betydelig indskrænket. Den højtærede Minister fremhævede ogsaa i

sin Forelæggelsestale, at Omkostningerne for Staten ved disse Lovforanstaltninger havde svinget fra 472 600 Kr. til 29 000 Kr. i det sidste Regnskabsaar. Ministeren fremsatte samtidig den Betragtning, at Bevægelsen i den kommende Tid vilde komme til at gaa i modsat Retning, altsaa at der vilde blive stigende Underskud paa Privatbanerne, efterhaanden som Biltransporten igen kom i Gang, og denne Betragtning har han sikkert Ret i. Hvis vi lægger Mærke til den Trafik og Transport af Biler, der har været over Store Bælt i Paaskedagene, har vi nærmest Indtryk af, at der ikke har været Krig, men at vi er dumpet ned, hvor vi stoppede i 1939; det er en Trafik, som nok vil give Anledning til visse Overvejelser for de mange private Vognmænd, som daarligt har Gummi til deres Vogne og Mulighed for at klare Dagen og Vejen; de maa staa og se paa, at private, der ikke kører som Erhverv, kan køre, naar det passer dem.

De Betragtninger, den højtærede Minister fremsatte, kan jeg altsaa fuldtud tiltræde. Vi maa sikkert regne med, at Loven vil blive dyrere i Aarene, der kommer, end i de Aar, der gik. Vi kan vel regne med, at det bliver væsentlig større Beløb, Staten skal fremskaffe, end tidligere.

Jeg skal med disse Bemærkninger ikke give Udtryk for, at vi har Betænkeligheder ved denne Støttelovgivning. Det har vi absolut ikke. Den er nødvendig og paa krævet. Loven har virket efter sin Hensigt, men vi maa være klar over, at Udviklingen gaar i Retning af det samme Trafikvirvar, som vi kendte før Krigen, og som betød, at Privatbanerne eller dog en Række af dem var inde i Vanskeligheder, som gav de Underskud, Staten saa maatte betale. Det er muligt, at de 3 Aar for Lovens Gylighed er et passende Tidsrum. Nogle vilde maaske ønske, at det havde været længere, og andre kortere. Jeg vil tro, at det er ramt ret godt, det er et passende Tidsrum til at tilpasse Tingene i, men vi maa fremhæve, at den Overgangstid paa 3 Aar, som nu gives, maa udnyttes. Myndighederne, Ministeren, Banerne og andre, som har med Trafikforhold at gøre, maa have deres Opmærksomhed henvendt paa den Udvikling, som finder Sted, saa vi ikke havner der, hvor vi var i 1939 og længere tilbage, da det hele flød. Der var dengang en langt større Trafikkapacitet, end der var Behov for, og denne Kapacitet var irrationelt udnyttet, den var alt for dyr for vort lille Land, samtidig med at en Masse erhvervsdrivende saavel som de, der arbejdede som Lønarbejdere i de paagældende Erhverv,